

Bj. M. Larsen

digere foregått
i august—sep-

som var prak-
et litt, men var
teppe. Jeg skjøt
ide et bratt arr
venstre bryst-
over dette før
da ei kvit rype

skjøt jeg to helt
og så tidlig på
eg så var mer

ørste av de kvite
t vingesar som
fly. Den andre
le med en tarm-

tså mine skudd
visste det ikke
men året etter
st. Er det noen
er — og er det
t akkurat disse

for at skadde
eg kunne tenke
naturens måter
ng til lidelsene.
et langt lettere
, enn de mange

Nicolaisen.

G 11 f

ve å skrive om
om to kjørere
de i slutten av
et var i kveld-
for skogstuene
te før hestene
for skogstuene
sjasamt nok så
or vi) komme
kurs rett på
oss, får vi se
s det andre er
godt — ca. 10
agllengde, får
gjør en bue
ra, og begge
andre sia. Rå-
raftige lyder.

større om det
komme igjen
å denne gang
har nå tatt
Nå kommer
sten knegger.
reven stop-
ne, og reven
sist kom fra.

Sett perlemuslingen uskadd ut igjen!

TEKST OG FOTO ERIK RAKNES

10 000 muslinger må til før vi finner en skikkelig perle, heter det i et overslag i teksten til Gunnar Hagenlunds fine fotoreportasje i oktobernummeret, «Skattejakt i storskogen». Men dersom tidskriftets lesere føler seg fristet til å sette i gang omfattende perlefiske når det på ny blir lunk i elvevannet, må vi bestemt advare mot å åpne skjellene på vidt gap slik det er gjort på det ene bildet. Da kan vi risikere rene utryddelsen av disse langsomt voksende bunndyra vi finner i vassdrag over store deler av landet vårt. Til og med nord for Polarsirkelen forekommer de, bare vannet har noenlunde riktig konsistens.

Fiskeri-inspektør Joakim Harstad forteller at særlig under krigen ble mange pene og verdifulle perler tatt på Jæren, i Hælvå og i Figgjo. Det utviklet seg til rovfiske i de årene.

Langs Jær-elvene har jeg sett hope-tall av skall som har vært åpnet på en brutal måte og der det ikke har vært noen perle. Det er ikke nødvendig å drepe muslingene, en bruker bare en bloyg av hard ved. Denne bloygen skal være for-

▲ Er muslingen uskadd etter undersøkelsen, stikker den fram den lyse foten og drar seg bortover elvebunnen.

▼ Åpnet musling — kniven peker på perlen.

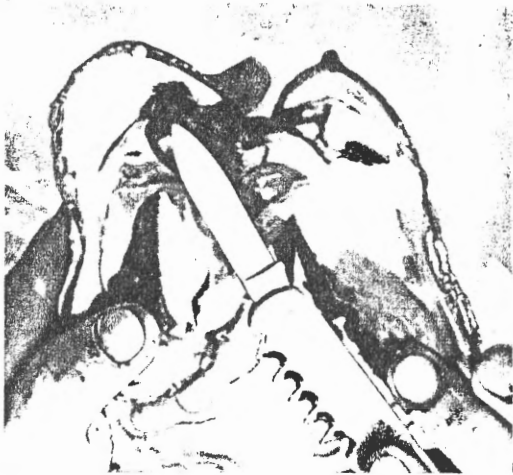
holdsvis tynn i eggen, men tykne til ganske snart. Bloygen presser en forsiktig inn mellom de to skjellhalvdelen.

Gå framover smått om senn! Det må ikke gjøres brått, da kan enten lukkemuskelen eller skallet breste, og dermed er muslingen skadd.

Når åpningen så vidt er stor nok til at lillefingeren slipper inn, kan vi føle bortover langs kappe-epitelet på innsiden langs skallet, da kjenner vi snart om det er perler der. (Og det er det altså ikke i 99 av 100 skjell.)

Så gjelder det å ta bloygen forsiktig ut igjen og legge muslingen tilbake i elva. Jeg tror nok de fleste sprenger litt for brått, advarer inspektøren for ferskvannsfisket.

Forresten var det ikke kongen, men dronningen som hadde eneretten til alt perlefiske i Norge. Egne folk var tilsatt, og de fikk tariffbetaling og slapp militærtjeneste, så vi må tro at perlefisket kastet ikke så lite av seg for henne — inntil grunneieren fikk retten ved lov av 1845.

Rådyret springer over myra igjen, og blir borte i skogen på andre sia — nå uten forfølger.

Både jeg og flere, som driver i samme skogen, har i mer snørike vintre funnet rådyr som er drept av rev. Men da dette hendte, siste vinter, var det bare ca. 1 fot fast skaresnø, så jeg regnet nok med at rådyrene skulle holde seg godt unna jagende rev. Men å dømme etter det vi så, lot det til at den holdt godt

følge. Og spørsmålet er da hvem som er mest utholdende. Vi så på sporene, og på helt åpen mark gikk rådyret noe ned i skaren, mens reven også her gikk helt oppå. Videre la vi også merke til at for hver gang rådyret svingte, tok reven benvei. Så begge disse ting til sammen, gjorde vel at den kunne følge så godt.

Skogvokter.